

Η ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΖΟΥΚΙΔΗΣ: η μετάσταση

εκδόσεις *δήγμα*

Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 6973160705 και 6937108881

<http://www.ekdoseis-digma.gr>

e-mail: thanasis@triaridis.gr

&

εκδόσεις *Ευρασία*

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, Αθήνα

Τηλ.: 210 3614968 Φαξ: 210 3613581

<http://www.eurasiabooks.gr>

E-mail: info@eurasiabooks.gr

δήγμα / ρραγία 1

η μετάσταση

1η έντυπη έκδοση, Αύγουστος 2014

26 σελίδες (17 επί 24)

ISBN: 978-618-5027-34-6

© γενικό: 2014 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΖΟΥΚΙΔΗΣ

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2014, εκδόσεις *δήγμα*

και ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΖΟΥΚΙΔΗΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΕΙΡΑΣ: Κωνσταντίνος Ποζουκίδης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ: Γιάννης Ευαγγέλου

Τυπώθηκε στην Αθήνα τον Αύγουστο του 2014 για λογαριασμό των εκδόσεων *δήγμα*.
Κυκλοφορεί ελεύθερο από κάθε «πνευματικό δικαίωμα».

Το κείμενο του βιβλίου διατίθεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο, στις παρακάτω διευθύνσεις:

<http://www.ekdoseis-digma.gr>

<http://www.pozoukidis.com>

κωνσταντίνος ποζουκίδης

Η ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ

δήγμα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

I. NECESSE MORI9
II. NASCI PENA15
III. LABOR VITA19
IV. CONCEPTIO CULPA23

I
NECESSE MORI

Όταν πέθανε ο παππούς γίναμε όλοι δεκατέσσερα. Φορέσαμε τις μαύρες μας στολές. Φορέσαμε τα μαύρα μας βραχιόλια. Στο κρεβάτι στρώσαμε μαύρο σεντόνι. Στο τραπέζι μαύρο τραπεζομάντιλο. Οι κουρτίνες βιάφτηκαν μοβ και το σπίτι έγινε ένα φέρετρο. Όταν πέθανε ο παππούς όλα πέθαναν.

Όλα σταμάτησαν και πέθαναν μαζί με τον παππού. Μαζί με τον παππού πεθάνανε οι λεμονιές που φύτεψε ο παππούς. Μαζί με τον παππού πέθανε η αγελάδα του παππού. Το γάλα της έγινε μαύρο. Σάπισαν τα μαστάρια της και πέθανε. Το κυνηγόσκυλό του σταμάτησε να γαβγίζει. Πρώτα έριξε τις μαύρες τρίχες του. Ύστερα τα δόντια του. Ύστερα τα μάτια του και την ουρά του. Ο κόκορας έριξε το λειρί του και οι κόττες γέννησαν μαύρα αβγά. Η ροδιά έσπασε τα ρόδια της και τα σύκα σάπισαν στο χώμα.

Όταν πέθανε ο παππούς η γιαγιά καθόταν στο μπαλκόνι. Κάπνιζε σιωπηλή και κοιτούσε ένα γιγάντιο κυπαρίσσι στην πρωινή πλατεία. Το κυπαρίσσι τρυπούσε τρυπούσε τον ουρανό. Η κορυφή του ήτανε μια πράσινη κεραία και τα πόδια του μοιάζανε με ρίζες. Δίπλα στο κυπαρίσσι υπήρχανε δάφνες κι ένα μάρμαρο με ονόματα νεκρών. Η γιαγιά κατέβηκε από το μπαλκόνι.

Πήρε μια μαύρη κιμωλία και έγραφε πάνω στο μάρμαρο το όνομα του παππού. Έγραφε Γιώργος ή Γιάννης και έγραφε το θάνατο. Ύστερα γύρισε στο μπαλκόνι και συνέχισε να καπνίζει. Άκουσε τότε τις καμπάνες να χτυπούν.

Οι καμπάνες χτυπούσανε πότε μία και πότε δύο. Χτυπούσανε μέσα στο κεφάλι σου και το κρανίο σου αντηχούσε το πένθος.

Ο θεός ανέβηκε τα σκαλιά του σπιτιού και πήγε στο μπαλκόνι. Σε λίγο εμφανίστηκαν κι άλλοι θείοι κι ύστερα κι άλλοι. Η μητέρα κι ο πατέρας κοιτούσαν ασάλευτοι ο ένας τον άλλο πότε το θείο ή πότε κάποιον άλλο. Κάποιοι θείοι κοιτούσε τη γιαγιά. Αυτή δεν κοιτούσε κανένα.

Τότε φθάσανε οι μαραγκοί. Βγάλανε μαύρα μεγάλα καρφιά και σταυρώσανε την ξύλινη πόρτα. Δίπλα της φυτέψανε κεριά. Το μεσημέρι μάς πλημμύρισε λιβάνι.

Το λιβάνι σιγόκαιγε στην είσοδο σιγόκαιγε δίπλα στα κεριά,σιγόκαιγε μαζί με τα κεριά και μας σιγόκαιγε.

Ήρθανε τότε δυο άλογα. Σέρνανε μίαν άμαξα και στην άμαξα φορτώσαμε τον παππού. Η άμαξα ήτανε ξύλινη όπως κι ο παππούς. Κεριά χύνανε ξύλινα δάκρυα που πάγωναν πάνω σε άλλα δάκρυα.

Όλα ήτανε ξύλινα απόφε.

Τα άλογα προχωρούσαν και τα πέταλά τους χτυπούσαν ίδια με τις καμπάνες. Το κυπαρίσσι έγινε ένα καταπράσινο κερί που έλιωνε κι αυτό σιγά σιγά. Έλιωνε κι αυτό όπως είχε αρχίσει να λιώνει κι ο παππούς.

Ο θεός ακολουθούσε την άμαξα πρώτος κι ύστερα η μητέρα κι ο πατέρας. Η γιαγιά καθότανε πάνω στην άμαξα δίπλα στον παππού σαν να ήτανε μικρό κορίτσι. Κουνούσε τα πόδια της και κοιτούσε μπροστά με τόση αθωότητα. Τότε ξεκίνησε να βρέχει.

Οι ομπρέλες μαύρισαν το χωματόδρομο. Άνθισαν μαύρες ανεμώνες. Μαύρα κάγκελα μάς πλησίασαν και μας ρούφηξαν. Φτυάρια ροκάνισαν το χώμα. Δυο σχοινιά κατέβασαν κάτω τον παππού κι εμείς βγάλαμε τα μαλλιά μας να τον σκεπάσουμε βγάλαμε το δέρμα μας να τον σκεπάσουμε.

Ο θεός έσκυψε και του 'χτισε έναν μικρό πήλινο τάφο. Όμως στον τάφο δεν υπήρχε ο παππούς. Στο φέρετρο δεν υπήρχε ο παππούς.

Όταν αργότερα πέθανε ο πατέρας μάδησα κι έριξα τα βλέφαρά μου για να τον σκεπάσω. Έβαφα μαύρα τα κόκκινα μαλλιά της μητέρας και πότισα μαύρο πετρέλαιο το πράσινο γρασίδι. Η μητέρα κάθισε πίσω στην ίδια άμαξα και κουνούσε πένθιμα τα μικρά της πόδια. Μαύρα σύννεφα σκέπασαν τον ουρανό.

Τον πατέρα τον θάψαμε σε μαύρο φέρετρο. Στην κηδεία του οι γυναίκες φόρεσαν ένα μαύρο χαμόγελο. Οι άντρες φόρεσαν μαύρα ψηλά καπέλα. Μαύρες καμπαρντίνες κούμπωσαν σαν μαύρα όστρακα.

Ο πατέρας θάφτηκε όπως ο παππούς. Τον φύτεψαν στο χώμα γιατί ξέρανε ότι θα φυτρώσει σαν σπόρος. Κι ύστερα όταν πέθαναν η μητέρα και η αδελφή μου όταν πέθανε ο θεός μου ακόμα και στη δικιά μου κηδεία σαν σπόρους μάς παράχωσαν. Μας χώσανε και μας σκέπασαν για να υπάρξουμε και πέραν της βροχής, και πέραν του χώματος.

Μας χώσανε για να υπάρξουμε στο υπερπέραν.

II

NASCI PENA

Στην κηδεία του παππού έβρεχε και δεν σταμάτησε να βρέχει Έβρεχε κι όλο έβρεχε κι όλα μοιάζανε να βυθίζονται Να βυθίζονται και να βουλιάζουν κάτω από τη βροχή Ο βυθός ο σκοτεινός βυθός μάς αγκάλιασε.

Μοιάζανε όλα να πλημμυρίζουν Μοιάζανε οι τάφοι να γεμίζουν νερό μέχρι πάνω να φουσκώνουν κι οι νεκροί να πλέουν σ' έναν νέο Αχέροντα.

Κι ο τάφος του παππού μας γέμισε νερό Γέμισε το φέρετρο νερό κι ο παππούς μας ρούφηξε νερό και πήρε να φουσκώνει Φούσκωσε πρώτα το κεφάλι του κι έγινε ένα τεράστιο μπαλόνι Ύστερα φούσκωσε η κοιλιά του και φούσκωσε τόσο που έσπασε το ξύλινο φέρετρο έσπασε το ξύλινο καπάκι και τους ξύλινους τοίχους Φούσκωσαν μετά και τα πόδια του και φούσκωσαν τόσο που έσκασαν κι αυτά κι ύστερα όλα έσκασαν έσκασαν όλα και μόλυναν το χώμα Κι όσο έβρεχε κι όσο συνέχισε να βρέχει όλα πήρανε να φυτρώνουν Φύτρωσαν τα σκασμένα πόδια του και γίνανε ρίζες η κοιλιά έγινε κορμός και τα μαλλιά κλαδιά του.

Ο πόνος του παππού μέσα στον τάφο ήτανε ανυπόφορος και καθώς το σώμα του φύτρωνε τον άκουγες να μεγαλώνει μέσα στο χώμα. Τον άκουγες να μεγαλώνει και να βογκάει μέσα απ' το χώμα Τον άκουγες σαν φίθυρο πάνω από τον φίθυρο της βροχής. Τον άκουγες σαν ρόγχο πάνω από τον ρόγχο της καμπάνας. Τον άκουγες να κλαίει μέσα στο κλάμα του μωρού, δίπλα στο γάβγισμα του σκύλου τον παππού τον άκουγες να γαβγίζει και νόμιζες πως ήσουν εσύ πως όλα εσύ ήσουν. Άνοιγες το στόμα σου και νόμιζες πως η κραυγή του παππού έβγαινε από μέσα του έβγαινε από μέσα σου Πως κάθε κραυγή ήτανε η κραυγή του.

Ο πατέρας φύτρωσε όπως κι ο παππούς. Έτσι φύτρωσαν κι η μητέρα μου

και η αδερφή μου. Όταν ήρθε η σειρά μου όλοι ήτανε σπίτι μαζεμένοι και με περίμεναν. Με περίμεναν πότε θα φυτρώσω και θα γυρίσω και πάλι κοντά τους.

Στο σπίτι με περίμενε ένα δάσος.

Βέβαια όταν επέστρεψα στο σπίτι η οικογένειά μας είχε μεγαλώσει. Ο παππούς υπήρχε τέσσερις ή και πέντε φορές διάσπαρτος πότε στην κουζίνα πότε στην κρεβατοκάμαρα. Ο παππούς υπήρχε στον κήπο ενώ ο παππούς χάιδευε το κυνηγόσκυλό του. Ο πατέρας υπήρχε μόνο τρεις ή τέσσερις φορές, όπως κι η μητέρα κι ο θείος. Η αδερφή μου κι εγώ υπήρχαμε μονάχα από δύο.

Η οικογένειά μας πολλαπλασιαζόταν με κάθε θάνατο. Με κάθε θάνατο γινόμασταν περισσότεροι. Το πένθος μάς έσχιζε στα δύο. Κι από ένας διπλασιαζόμασταν. Κάθε φορά που ερχότανε η ξύλινη άμαξα, κάθε φορά που χτυπούσε η πένθιμη καμπάνα, κάθε φορά που μαύρες ομπρέλες άνοιγαν ολάνθιστα λουλούδια, ξέραμε πως από αύριο θα είμαστε περισσότεροι. Όπως ξέραμε πως από αύριο έπρεπε κάπως να τραφούμε.

III
LABOR VITA

Το χωριό ονομαζόταν Μεσσιανή γιατί ήταν το χωριό του Μεσσία. Ήταν το χωριό που διάλεξε ο Μεσσίας για την επερχόμενη σωτηρία. Σ' αυτό το χωριό διάλεξε να πεθάνει. Σ' αυτό το χωριό να τον κηδέψουν. Και ν' αναστηθεί.

Εδώ δεν προσευχήθηκε κανείς. Δεν σχίστηκε κανένας ναός στα δύο. Κανένας βράχος δεν άνοιξε. Εδώ οι σπόροι γίνανε από ένας δύο και από δύο τέσσερις. Εδώ τα πάντα θάφτηκαν και φύτρωσαν για να ξαναθαφτούν. Εδώ τα πάντα φυτρώνουν για να θάβονται. Και ύστερα ξαναφυτρώνουν.

Εκείνη τη μέρα τα σύννεφα πέφταν τούφες μπαμπάκι και σκέπαζαν τη γη. Σκέπαζαν τους νεκρούς και σκέπαζαν και πέρα απ' τους νεκρούς Όλα τα σκέπαζαν. Κι οι ομπρέλες οι μαύρες ομπρέλες ξεχώριζαν μύγες μέσα σε μια θάλασσα από γάλα. Όλα πνίγηκαν σε ένα άσπρο σάβανο.

Όταν ο παππούς γύρισε ξανά στο σπίτι ξέραμε ότι πεινούσε. Του φέραμε ένα ποτήρι από το κόκκινο κρασί του. Του φέραμε αχλάδια. Μα αυτός μας κοίταζε και τα μαλλιά του είχανε φυτρώσει στο ξύλινο κρανίο του. Μα αυτός μας κοίταζε.

Την επόμενη μέρα όλες μας οι κότες είχανε πνιγεί. Τ' αβγά τους ρουφήχτηκαν και δύο τρύπες δύο τρύπες ξεχώριζαν στους λαιμούς τους. Στο στάβλο τα πρόβατα σφαγιάστηκαν και μέσα στο αίμα βρήκαμε ξαπλωμένο τον παππού. Δυο γλώσσες γλείφανε τα δόντια του. Στα χέρια του κρατούσε δυο παιδικά κεφάλια. Τα χάιδευε τα χάιδευε τα χρυσά μαλλιά τους σαν να χάιδευε δυο μικρά όμορφα αρνάκια.

Τα εγγονάκια μου είπε. Τα εγγονάκια μου.

Στο λάκκο που σκάψαμε ρίξαμε τα σκισμένα κορμιά τους. Μέσα στα σφαγμένα πρόβατα πτώματα διάσπαρτα διάσπαρτα χέρια και κορμιά λαιμοί και πόδια.

Κι όταν ξαναφύτρωσαν ήρθαν και του ‘καναν παρέα. Παππού παππού. Και τον αγχάλιαζαν.

Παππού παππού εμείς είμαστε ο σπόρος σου.

IV

CONCEPTIO CULPA

Ο Μεσσίας ήρθε σαν την πανούκλα.

Τα πάντα ξεκίνησαν από ένα σημείο ένα ελάχιστο σημείο και απλώθηκαν. Πρώτα ήταν ο στάβλος οι πνιγμένες κότες τα αρνιά [ένας σπόρος] Ύστερα τα σφαγιασμένα νήπια ο λάκκος με τα πτώματα [οι σπόροι] τα σώματα. Κι η Μεσσιανή η ωραία Μεσσιανή έγινε ένα τεράστιο πεινασμένο στόμα.

Ο Παππούς ήταν η ίδια η πανούκλα. Απλωνόταν σαν την πανούκλα. Ο Παππούς ήταν αυτός που ό,τι άγγιζε το έκανε όμοιό του. Κάθε φορά.

Κάθε φορά που ένα σώμα θαβόταν κάθε φορά που φύτευε κάθε φορά που έβγαζε ρίζες και κλαδιά μέσα στο χώμα κάθε φορά που έσχιζε το χώμα για να βγει κάθε φορά που έβγαινε από το χώμα κι έφαχνε άλλα σώματα όλο και περισσότερο πεινούσε όλο και περισσότερο κατασπάραζε Και ό,τι κατασπάραζε ερχόταν η σειρά του.

[Η Μεσσιανή θα μας σπαράξει όλους]

Ο Παππούς ήταν μια μελανή κηλίδα που άπλωνε πάνω σ' ένα κατάσπρο μεταξένιο ύφασμα Που ό,τι άγγιζε το ρουφούσε. Ο Παππούς ήταν το χτικιό που μεταδιδόταν από στόμα σε στόμα από σώμα σε σώμα από χώμα σε χώμα.

[Στη Μεσσιανή φύτευσε ένα δάσος]

Κι όταν φύτευσε το δάσος όταν φύτευσε ολόκληρο ένα μαύρο δάσος ο Παππούς βρισκόταν όπως ο Χριστός στο κέντρο γύρω του υπήρχαν οι βελανιδιές σαν κλήματα γύρω του υπήρχαν ανάστατοι οι άγγελοί του αναστημένοι τα μαύρα μάτια τους τα κοκαλένια δάχτυλα στην αγκάλη τους άγρια ζώα τα κλήματα με τους καρπούς τα μνήματα.

Κι η πείνα η άγρια πείνα η πείνα μας.

